Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

19 ноември 2020 година*

„Преюдициално запитване — Гражданство на Съюза — Член 21 ДФЕС — Право на свободно движение и на свободно пребиваване на територията на държавите членки — Криминализиране на международното отвличане на непълнолетни лица в специален състав — Ограничение — Обосноваване — Закрила на детето — Пропорционалност“

По дело C-454/19

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Amtsgericht Heilbronn (Районен съд Хайлброн, Германия) с акт от 11 юни 2019 г., постъпил в Съда на 14 юни 2019 г., в рамките на наказателно производство срещу

ZW,

в присъствието на:

Staatsanwaltschaft Heilbronn,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: M. Vilaras, председател на състава, N. Piçarra, D. Šváby, S. Rodin и K. Jürimäe (докладчик), съдии,

генерален адвокат: G. Hogan

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

– за ZW, от M. Ehninger, Rechtsanwalt,

– за германското правителство, от J. Möller, M. Hellmann, U. Bartl и D. Klebs, в качеството на представители,

– за Европейската комисия, от E. Montaguti и M. Wilderspin, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 4 юни 2020 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: немски.

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 21 ДФЕС и на Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите членки, за изменение на Регламент (ЕИО) № 1612/68 и отменяща директиви 64/221/ЕИО, 68/360/ЕИО, 72/194/ЕИО, 73/148/ЕИО, 75/34/ЕИО, 75/35/ЕИО, 90/364/ЕИО, 90/365/ЕИО и 93/96/ЕИО (ОВ L 158, 2004 г., стр. 77; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 56).

2 Запитването е отправено в рамките на наказателно производство, образувано срещу ZW за престъплението „отвличане на непълнолетно лице“.

Правна уредба

Хагската конвенция от 1980 г.

3 Съгласно член 1, буква а) от Конвенцията за гражданските аспекти на международното отвличане на деца, сключена в Хага на 25 октомври 1980 г. (наричана по-нататък „Хагската конвенция от 1980 г.“), тя има за цел „да осигури незабавното връщане на децата, [отведени] или задържани [неправомерно] в някоя от договарящите държави“.

4 Членове 12 и 13 от тази конвенция предвиждат правилата, приложими в случай на неправомерно отвеждане или задържане на дете и предназначени да осигурят незабавното му връщане.

5 Хагската конвенцията от 1980 г. е влязла в сила на 1 декември 1983 г. Всички държави — членки на Европейския съюз, са договарящи страни по тази конвенция.

Правото на Съюза

6 Съгласно съображения 2, 17 и 21 от Регламент (ЕО) № 2201/2003 на Съвета от 27 ноември 2003 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по брачни дела и делата, свързани с родителската отговорност, с който се отменя Регламент (ЕО) № 1347/2000 (ОВ L 338, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 183):

„(2) Европейският съвет в Тампере одобри принципа на взаимното признаване на съдебните решения като крайъгълен камък за създаването на действително пространство на правосъдие и определи правата на посещение като свой приоритет.

[…]

(17) В случаите на неправомерно отвеждане или задържане на дете, връщането на детето трябва да се осъществи без закъснение, и за тази цел Хагската конвенция от […] 1980 г. трябва да продължи да се прилага, както е допълнена от разпоредбите на този регламент и особено на член 11. Съдилищата на държавата членка, в която, или към която детето е било неправомерно отведено или задържано, трябва да могат да се противопоставят на неговото или нейното връщане в особени, надлежно оправдани случаи. Въпреки това, това решение може да се замени от последващо решение на съда на държавата членка на обичайното място[пребиваване] на детето преди неправомерното му отвеждане или

задържане. Ако това решение съдържа връщането на детето, връщането трябва да се осъществи, без да се изисква някаква специална процедура за признаване и изпълнение на това решение в държавата членка, в която детето е било преместено или задържано.

[…]

(21) Признаването и изпълнението на решения, постановени в държава членка, се основава на принципа на взаимно доверие и основанията за непризнаване се ограничават до необходимия минимум“.

Германското право

7 Член 25 от Strafgesetzbuch (Наказателен кодекс), озаглавен „Определяне на извършителя на престъплението“, гласи:

„(1) Като извършител се наказва този, който е извършил престъплението сам или чрез друго лице.

(2) Ако две или повече лица извършат престъплението заедно, всяко от тях се наказва като извършител (съизвършител)“.

8 Член 235 от Наказателния кодекс, озаглавен „Отвличане на непълнолетни“, гласи в параграфи 1 и 2:

„(1) Който отвлече от единия или от двамата родители, от настойника или от попечителя или задържи:

1. лице на възраст под 18 години, като употреби за това сила, заплашване с тежки последици, хитрост, или

2. дете, без да е член на семейството му,

се наказва с лишаване от свобода до пет години или с глоба.

(2) Същото наказание се налага и на онзи, който:

1. отвлече дете от единия или от двамата родители, от настойника или от попечителя, за да го отведе в чужбина, или

2. задържи дете в чужбина, след като е било отведено или е отишло там“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

9 ZW, румънска гражданка, е майка на AW, непълнолетно дете, родено в Румъния. ZW е разделена с бащата на детето, румънски гражданин, живеещ в Румъния. Съгласно румънското законодателство двамата родители упражняват съвместно родителските права над детето.

10 През 2009 г. ZW се установява в Германия. Впоследствие детето отива при нея.

11 През март 2013 г. поради проблеми в поведението му, детето е настанено в специализирана институция със съгласието на родителите.

12 С разпореждане от 14 ноември 2014 г. Amtsgericht Heilbronn (Районен съд Хайлброн, Германия) лишава родителите на детето по-специално от правото да определят местопребиваването му и възлага това право на попечител в рамките на частично делегиране на родителските права, наречено „допълнително попечителство“ (Ergänzungspflegeschaft). След няколко последователни неуспешни настанявания в различни специализирани институции детето е върнато на ZW с разрешението на попечителя.

13 С писмо от 3 август 2017 г. Jugendamt Heilbronn (Служба за закрила на децата, Хайлброн, Германия) иска родителските права да бъдат върнати на майката. По неизяснени причини обаче до това още не се е стигнало.

14 В началото на декември 2017 г. бащата отвежда детето в Румъния, където и двамата живеят понастоящем. ZW дава съгласието си за това отвеждане, но не е установено дали това съгласие е дадено само за едно посещение за коледните празници през 2017 г., или за трайното връщане на детето в Румъния. Нито Jugendamt Heilbronn (Служба за закрила на децата, Хайлброн), нито попечителят са били уведомени предварително за отвеждането.

15 Тъй като попечителят подава жалба срещу родителите на детето заради отвеждането, срещу ZW е образувано наказателно производство пред Amtsgericht Heilbronn (Районен съд Хайлброн) за престъплението „отвличане на непълнолетно лице от две или повече лица“ по смисъла на член 25, параграф 2 във връзка с член 235, параграф 2, точка 2 от Наказателния кодекс.

16 Тази юрисдикция иска да се установи дали член 235 от Наказателния кодекс е съвместим с правото на Съюза. Всъщност, от една страна, прилагането на тази разпоредба можело да се окаже необосновано ограничение на свободата на движение на гражданите на Съюза. От друга страна, тази разпоредба провеждала разлика в третирането между германските граждани и гражданите на другите държави членки, тъй като последните били третирани по същия начин като гражданите на трети страни. В това отношение престъплението по член 235, параграф 2, точка 2 от Наказателния кодекс, който санкционира международното отвличане на деца, било по-широко от престъплението по член 235, параграф 1, точка 1 от този кодекс, който санкционира отвличането на деца, задържани на германска територия, и можело да засегне в по-голяма степен гражданите на Съюза, които са граждани на други държави членки, различни от Федерална република Германия.

17 Накрая, запитващата юрисдикция иска да установи дали в случай на несъвместимост на член 235 от Наказателния кодекс с правото на Съюза е длъжна да остави без приложение тази разпоредба в случая по главното производство поради предимството на правото на Съюза.

18 При тези обстоятелства запитващата юрисдикция решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Трябва ли първичното и/или вторично право на Съюза, и по-специално [Директива 2004/38], разбирана в смисъл, че предоставя всеобхватни права на гражданите на Съюза да се движат и пребивават свободно на територията на държавите членки, да се тълкуват в смисъл, че обхващат и национални наказателноправни норми?

2) Ако отговорът на въпроса е утвърдителен: следва ли първичното и/или вторичното право на Съюза да се тълкуват в смисъл, че не допускат прилагане на национална наказателноправна норма, която санкционира задържането на дете в чужбина без съгласието на неговия попечител, ако в тази разпоредба не се прави разграничение дали става въпрос за държави — членки на Европейския съюз, или за трети държави?“.

По преюдициалните въпроси

По допустимостта

19 Германското правителство повдига възражение за недопустимост на преюдициалните въпроси, тъй като са без значение за решаването на спора в главното производство. Според това правителство деянията, в които е обвинена ZW, единственият обвиняем в главното производство, нямат никаква връзка с упражняването на признатото ѝ право на свободно движение, тъй като тя нито е напуснала, нито дори се е опитала да напусне територията на Германия. Доколкото съмненията на запитващата юрисдикция относно съвместимостта на член 235 от Наказателния кодекс с правото на Съюза се основавали на фактически положения, които предполагат преместване на ZW в друга държава членка, те произтичали от хипотетични съображения, които нямат връзка със спора по главното производство.

20 В това отношение следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика установеното с член 267 ДФЕС производство е инструмент за сътрудничество между Съда и националните юрисдикции, чрез който Съдът им предоставя насоките за тълкуване на правото на Съюза, които са им необходими за решаването на висящия пред тях спор (вж. решение от 6 септември 2016 г., Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, т. 18 и цитираната съдебна практика).

21 В рамките на това сътрудничество само националният съд, който е сезиран със спора и трябва да поеме отговорността за последващото му съдебно решаване, може да прецени — предвид особеностите на делото — както необходимостта от преюдициално решение, за да може да се произнесе, така и релевантността на въпросите, които поставя на Съда. Следователно, щом поставените въпроси се отнасят до тълкуването на правото на Съюза, Съдът по принцип е длъжен да се произнесе (решение от 6 септември 2016 г., Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, т. 19 и цитираната съдебна практика).

22 Поради това въпросите, които са свързани с тълкуването на правото на Съюза и са поставени от националния съд в нормативната и фактическата рамка, които той определя съгласно своите собствени правомощия, и проверката на чиято точност не е задача на Съда, се ползват с презумпция за релевантност. Съдът може да откаже да се произнесе по отправеното от национална юрисдикция преюдициално запитване само ако е очевидно, че исканото тълкуване на правото на Съюза няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора в главното производство, когато проблемът е от хипотетично естество или също когато Съдът не разполага с необходимите данни от фактическа и правна страна, за да бъде полезен с отговора на поставените му въпроси (решение от 6 септември 2016 г., Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, т. 20 и цитираната съдебна практика).

23 В случая, от една страна, следва да се припомни, че гражданка на Съюза като ZW, гражданка на държава членка, която се е преместила в друга държава членка, е упражнила свободата си на движение, така че положението ѝ попада в приложното поле на правото на Съюза (вж. в този смисъл решения от 26 февруари 2015 г., Martens, C-359/13, EU:C:2015:118, т. 22 и от 13 ноември 2018 г., Raugevicius, C-247/17, EU:C:2018:898, т. 27 и цитираната съдебна практика).

24 От друга страна, от изложената от запитващата юрисдикция информация недвусмислено следва, че член 235, параграф 2, точка 2 от Наказателния кодекс, чиято съвместимост с правото на Съюза тази юрисдикция поставя под съмнение, е правното основание за образуваното главно наказателно производство срещу ZW като съизвършител на международното отвличане на детето ѝ. В това отношение, както следва от точка 16 от настоящото решение, запитващата юрисдикция е обяснила подробно причините, поради които счита, че отговорът на преюдициалните въпроси ѝ е необходим, за да може се произнесе по спора в главното производство.

25 При тези обстоятелства не изглежда очевидно, че поисканото тълкуване на правото на Съюза няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора в главното производство. Ето защо преюдициалното запитване е допустимо.

По същество

26 С преюдициалните си въпроси, които следва да се разгледат заедно, запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали правото на Съюза трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска прилагането на законодателство на държава членка, по силата на което родител, който задържа детето си в друга държава членка без съгласието на назначения попечител, се наказва с наказателноправна санкция дори когато не е употребена сила, заплашване с тежки последици или хитрост, а когато детето се намира на територията на първата държава членка, това деяние е наказуемо само в случай на употреба на сила, заплашване с тежки последици или хитрост.

Предварителни бележки

27 Доколкото запитващата юрисдикция иска да се установи дали национална наказателноправна разпоредба е съвместима с правото на Съюза, следва да се припомни, че макар по принцип наказателното законодателство и нормите на наказателния процес да попадат в компетентността на държавите членки, съгласно постоянната съдебна практика правото на Съюза установява граници на тази компетентност. Всъщност национални законови наказателноправни разпоредби не трябва да дискриминират лица, на които правото на Съюза предоставя право на равно третиране, или да ограничават основните свободи, гарантирани от правото на Съюза (вж. в този смисъл решения от 2 февруари 1989 г., Cowan, 186/87, EU:C:1989:47, т. 19 и от 26 февруари 2019 г., Rimšēvičs и ЕЦБ/Латвия, C-202/18 и C-238/18, EU:C:2019:139, т. 57). Когато такава разпоредба е несъвместима с принципа на равно третиране или с една от основните свободи, гарантирани от правото на Съюза, запитващата юрисдикция, натоварена в рамките на своята компетентност с прилагането на разпоредбите на правото на Съюза, която е длъжна да гарантира пълното действие на тези разпоредби, трябва да я остави без приложение (вж. в този смисъл решение от 28 април 2011 г., El Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:268, т. 61 и цитираната съдебна практика).

28 Освен това, доколкото с въпросите си запитващата юрисдикция иска да се установи тълкуването на правото на Съюза, без да посочва конкретна негова разпоредба, следва да се отбележи, че съгласно постоянната практика на Съда член 21 ДФЕС предвижда не само правото на свободно движение и пребиваване на територията на държавите членки, но и забрана на всяка дискриминация, основана на гражданство (вж. в този смисъл решение от 8 юни 2017 г., Freitag, C-541/15, EU:C:2017:432, т. 31 и цитираната съдебна практика).

29 Ето защо поставените от запитващата юрисдикция въпроси следва да се разгледат само от гледна точка на тази разпоредба.

По наличието на ограничение на свободното движение на граждани на Съюза

30 Следва да се припомни, че законодателство, с което някои граждани на държава членка се поставят в по-неблагоприятно положение единствено поради обстоятелството че са упражнили правото си на свободно движение и пребиваване в друга държава членка, представлява ограничение на свободите, признати на всеки гражданин на Съюза с член 21, параграф 1 ДФЕС (вж. в този смисъл решения от 14 октомври 2008 г., Grunkin и Paul, C-353/06, EU:C:2008:559, т. 21, от 26 февруари 2015 г., Martens, C-359/13, EU:C:2015:118, т. 25 и цитираната съдебна практика и от 8 юни 2017 г., Freitag, C-541/15, EU:C:2017:432, т. 35).

31 В случая член 235 от Наказателния кодекс предвижда в параграф 1, точка 1 налагането на наказание лишаване от свобода до пет години или глоба на всеки, който отвлече или задържи от единия или от двамата родители, от настойника или от попечителя лице на възраст под 18 години, като употреби за това сила, заплашване с тежки последици или хитрост, а в параграф 2, точка 2 — налагането на същото наказание на всеки, който задържи от единия или от двамата родители, от настойника или от попечителя дете в чужбина, след като е било отведено или е отишло там.

32 Според обясненията на запитващата юрисдикция от Наказателния кодекс, и по-специално от член 235, следва, че родител, който задържа детето си без съгласието на попечителя, на когото е предоставено правото да определя местопребиваването на детето, се наказва по параграф 2, точка 2 от този член, в случай че родителят задържи детето в друга държава — членка на Съюза, по същия начин, както ако бе го задържал в трета страна, дори без да е употребена сила, заплашване с тежки последици или хитрост. Когато обаче детето е задържано на германска територия, задържането от родител без съгласието на попечителя се наказва по параграф 1, точка 1 от посочения член само в случай на употреба на сила, заплашване с тежки последици или хитрост.

33 Така член 235 от Наказателния кодекс провежда разграничение в зависимост от това дали детето е задържано на германска територия, или е задържано извън нея, по-специално в друга държава — членка на Съюза. Това разграничение се основава единствено на обстоятелството, че детето е отведено от територията на Германия на територията на друга държава — членка на Съюза.

34 В хипотезата на задържане на дете в държава членка, различна от Федерална република Германия, обаче специалният престъпен състав по член 235, параграф 2, точка 2 от Наказателния кодекс всъщност може да засегне основно гражданите на Съюза, граждани на други държави членки, които са упражнили свободата си на движение и на пребиваване и пребиват в Германия. Всъщност за тези граждани е по-вероятно, отколкото за германските граждани да отведат или изпратят детето си в друга държава членка и да го задържат там, по-специално в държавата членка по произход, и по-конкретно при завръщането им в последната държава.

35 От това следва, както по същество отбелязва генералният адвокат в точка 27 от заключението си, че член 235, параграф 2, точка 2 от Наказателния кодекс установява разлика в третирането, която може да засегне, дори да ограничи свободата на движение на гражданите на Съюза по смисъла на член 21 ДФЕС.

По обосноваването на ограничението

36 Съгласно постоянната практика на Съда всяко ограничение на свободното движение на граждани на Съюза, което — както в случая в главното производство — не е обусловено от гражданството на съответните лица, може да бъде обосновано, ако се основава на обективни съображения от общ интерес и е пропорционално на легитимно следваната от разглежданото законодателство цел. Една мярка е пропорционална, когато позволява да се осъществи преследваната цел и същевременно не надхвърля необходимото за постигането ѝ (решения от 5 юни 2018 г., Coman и др., C-673/16, EU:C:2018:385, т. 41 и цитираната съдебна практика и от 25 юли 2018 г., A (Помощ за лице с увреждане), C-679/16, EU:C:2018:601, т. 67).

37 В случая в писменото си становище, представено пред Съда, германското правителство посочва, че целта на специалния престъпен състав по член 235, параграф 2, точка 2 от Наказателния кодекс е да защити родителските права и правата на детето, както и да предотврати и

противодействия на международните отвличания на деца, като се имат предвид практическите трудности при връщането на задържано в чужбина дете, включително когато то се намира в друга държава членка.

38 По-конкретно от изложението на мотивите към член 235 от Наказателния кодекс, към което препраща германското правителство, е видно, че този престъпен състав е въведен поради трудностите да се изпълни в друга държава германско съдебно решение относно упражняването на родителските права над детето, както и поради обществената опасност на всяко международно отвличане особено когато детето е отведено в държава, която принадлежи към различен културен район (Staat eines anderen Kulturkreises), и когато незабавното му връщане е непостижимо.

39 Ето защо следва да се приеме, че тези мотиви са неразривно свързани със закрилата на детето и защитата на основните му права.

40 Съгласно практиката на Съда обаче закрилата на детето представлява законен интерес, който по принцип може да обоснове ограничение на основна свобода, гарантирана от Договора за функционирането на ЕС (вж. в този смисъл решение от 14 февруари 2008 г., Dynamic Medien, C-244/06, EU:C:2008:85, т. 42). Това важи и за защитата на основните права на детето, както са предвидени от член 24 от Хартата на основните права на Европейския съюз.

41 Следователно изложените от германското правителство мотиви са обективни съображения от общ интерес по смисъла на съдебната практика, припомнена в точка 36 от настоящото решение.

42 От практиката на Съда следва също, че не е необходимо въведените от държава членка мерки за защита на правата на детето да отговарят на концепция, която се споделя от всички държави членки по отношение на равнището и условията на тази защита. Понеже по съображения по-специално от морално и културно естество тази концепция може да варира в различните държави членки, на последните трябва да се признае безспорно право на преценка. Макар и да е вярно, че при липса на хармонизация на равнището на Съюза държавите членки преценяват равнището, на което желаят да осигурят защитата на съответния интерес, това право на преценка трябва да се упражнява при спазване на задълженията, които произтичат от правото на Съюза, и по-специално на изискванията, припомнени в точка 36 от настоящото решение (вж. в този смисъл решение от 14 февруари 2008 г., Dynamic Medien, C-244/06, EU:C:2008:85, т. 44—46).

43 В това отношение криминализирането на международното отвличане на дете, включително когато е извършено от родител, по принцип може да гарантира, по-специално поради възпиращия си ефект, защитата на децата срещу такова отвличане, както и техните права. Освен това прилагането на разпоредбата, която установява този престъпен състав, съответства на целта за борба с тези отвличания в интерес на закрилата на децата.

44 Този престъпен състав обаче не трябва да надхвърля необходимото за постигането на преследваната от него законосъобразна цел.

45 Изглежда обаче — като запитващата юрисдикция трябва да провери дали това е така — че според германския законодател, за да се защитят детето и правата му при наличие на риск от отвличане, не е необходимо по принцип и във всички случаи отвличането му от родител да е наказуемо деяние. Всъщност, докато международното отвличане на дете от неговия родител само по себе си е наказуемо по член 235, параграф 2, точка 2 от Наказателния кодекс, това не се отнася за отвличането на дете от неговия родител, когато детето е задържано на германска територия, тъй като такова деяние се наказва по член 235, параграф 1, точка 1 от Наказателния кодекс само при употреба на сила, заплашване с тежки последици или хитрост.

46 Действително от материалите по делото, с които разполага Съдът, е видно, че специалният престъпен състав по член 235, параграф 2, точка 2 от Наказателния кодекс, както и установената в тази разпоредба засилена защита на детето се основават на съображението, че в случай на отвеждане на детето извън територията на Германия връщането му на тази територия при лицето, което упражнява родителските права, би било свързано, също както и признаването на германските съдебни решения, с практически трудности.

47 Независимо от това трябва да се приеме, че престъпен състав, при който непредаването от единия или от двамата родители на дете, задържано в друга държава членка, на другия родител, на настойника или на попечителя е наказуемо дори когато не е употребена сила, заплашване с тежки последици или хитрост, надхвърля необходимото за постигане на преследваната цел в контекст, в който задържането на дете на територията на съответната държава членка е наказуемо само в случай на употреба на сила, заплашване с тежки последици или хитрост.

48 Всъщност доводи, основани по същество на презумпцията, че е невъзможно или прекомерно трудно да се получи признаване в друга държава членка на съдебно решение относно упражняването на родителски права над дете, а в случай на международно отвличане на дете — незабавното му връщане, биха довели до приравняване на държавите членки на трети държави и биха били в противоречие с правилата и духа на Регламент № 2201/2003.

49 Видно от съображения 2 и 21 от този регламент, той се основава на принципа на взаимното признаване на съдебните решения, крайъгълен камък за създаването на истинско пространство на правосъдие, както и на принципа на взаимно доверие. Съгласно установената съдебна практика последният принцип изисква всяка държава членка да приеме освен при изключителни обстоятелства, че всички други държави членки зачитат правото на Съюза, и по-специално признатите от него основни права (вж. в този смисъл становище 2/13 от 18 декември 2014 г., EU:C:2014:2454, т. 191 и решение от 25 юли 2018 г., Minister for Justice and Equality (Недостатъци на съдебна система), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, т. 36).

50 С оглед на всички изложени по-горе съображения на поставените въпроси следва да се отговори, че член 21 ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска прилагането на законодателство на държава членка, по силата на което родител, който задържа детето си в друга държава членка без съгласието на назначения попечител, се наказва с наказателноправна санкция дори когато не е употребена сила, заплашване с тежки последици или хитрост, а когато детето се намира на територията на първата държава членка, това деяние е наказуемо само в случай на употреба на сила, заплашване с тежки последици или хитрост.

По съдебните разноски

51 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

Член 21 ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска прилагането на законодателство на държава членка, по силата на което родител, който задържа детето си в друга държава членка без съгласието на назначения попечител, се наказва с наказателноправна санкция дори когато не е употребена сила, заплашване с тежки

последици или хитрост, а когато детето се намира на територията на първата държава членка, това деяние е наказуемо само в случай на употреба на сила, заплашване с тежки последици или хитрост.

Подписи